

Rättsfallssamlingen

Mål C-369/11

**Europeiska kommissionen
mot
Republiken Italien**

”Fördragsbrott — Transport — Direktiv 2001/14/EG — Artiklarna 4.1 och 30.3 — Tilldelning av infrastrukturkapacitet — Uttag av avgifter — Infrastrukturavgifter — Infrastrukturförvaltarens oberoende”

Sammanfattning – Domstolens dom (första avdelningen) av den 3 oktober 2013

1. *Transport — Järnvägstransport — Direktiv — Tilldelning av infrastrukturkapacitet och uttag av avgifter — Uttag av infrastrukturavgifter — Medlemsstaternas skyldigheter — Räckvidd — Fastställande av avgifterna för tillträde till infrastruktur — Omfattas inte — Bristande oberoende för infrastrukturförvaltaren — Fördragsbrott*

(Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/14, artiklarna 4.1 och 30.3)

2. *Talan om fördragsbrott — Domstolens prövning av huruvida talan är välgrundad — Situation som ska beaktas — Situationen vid utgången av den frist som har angetts i det motiverade yttrandet*

(Artikel 258 FEUF)

3. *Talan om fördragsbrott — Bevis för fördragsbrottet — Bevisbördan åligger kommissionen — Presentation av omständigheter av vilka fördragsbrottet framgår — Presumtioner — Otillåtet*

(Artikel 258 FEUF)

1. En medlemsstat som inte säkerställer infrastrukturförvaltarens oberoende vid fastställandet av uttaget av avgifter för tillträde till infrastruktur och tilldelning av infrastrukturkapacitet underlåter att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 4.1 och 30.3 i direktiv 2001/14 om tilldelning av infrastrukturkapacitet och uttag av avgifter för nyttjande av järnvägsinfrastruktur.

Medlemsstaterna ska enligt artikel 4.1 i nämnda direktiv utveckla ett ”ramverk” för uttag av avgifter och de kan även fastställa särskilda regler för uttag av avgifter, allt under förutsättning att infrastrukturförvaltarens förvaltningsmässiga oberoende iaktas. Enligt denna bestämmelse ska den sistnämnda fastställa avgiften för utnyttjande av infrastruktur och ansvara för uppbörderna av denna avgift.

Systemen för fastställande och uttag av avgifter och tilldelning av kapacitet bör uppmuntra järnvägsinfrastrukturförvaltare till en optimal användning av infrastrukturen inom de ramar som har definierats av medlemsstaterna. Nämnda förvaltare skulle emellertid inte kunna uppnå sådan optimering genom systemet för uttag av avgifter om deras roll var begränsad till att beräkna

avgifternas storlek i det enskilda fallet, med tillämpning av en formel som har fastställts på förhand genom ministeriell förordning. Nämnda förvaltare måste således förfoga över ett visst utrymme för skönsmässig bedömning vid fastställande av nivån på avgifterna.

(se punkterna 41, 43 och 70 samt punkt 1 i domslutet)

2. Se domen.

(se punkt 63)

3. Se domen.

(se punkt 68)